

Esperit Nadalenc

Segurament aquestes dates us faran sentir molt més eufòrics, la tele és clar! Està més entimental i fins i tot ens fa plorar quan dona «consells publicitaris». El soldat torna a casa, menys els del Golf Pèrsic, però tot i així el torró el paguem més car que qualsevol altre, perquè tot el que surt a la tele és més bo. I ximplés de nosaltres, de tot això en diem esperit nadalenc!

En aquestes dates és l'època d'anar a l'hiper per a què ens robi la cartera un lladre amb corbata que han col·locat darrera un mostrador i que et deixa el cap com un timbal. El més segur és que aquell aparell no el necessitis, però amb la targeta de crèdit si no ho pagues avui és igual, el mes que ve qui sap si serem vius per arribar a final de mes!

Quan surts al carrer perquè et toqui l'aire, que si és dolent almenys és gratis, mires de relaxar-te passejant i et trobes una filera de tanques publicitàries: culs per anunciar sostens, culs i pits per cotxes, colònies i sofàs... amb dones que mouen la boca i la llengua com si llepessin gelats... i mires a les dones que corren pels carrers... i no tenen el cabell suau ni vaporòs com la brisa marina, no es perfumen amb les llimones salvatges del carib, els pits són normals i no ballen... el pompis és solament un cul... no palpiten, tenen els peus inflats, les mans vermelles, les ungles escardades... El món és una altra cosa del que ens vol fer creure la tele i la publicitat.

Aquest nadal segurament serà la conya pels marits, jeient al sofà veient la televisió i la dona participant en la festa en últim lloc: fregant els plats de l'últim àpat i preparant el proper, que venen convidats a sopar, i pensant que amb tant de menjar podran menjar tota la setmana amb el que sobri.

Els nens no deixaran de donar la pallissa amb el que volen per reis: un joc de marcians, una metralleta laser, una nina que canti i balli rap. Nosaltres abans somiàvem ser Clark Gable o Tarzan. Ara no! No

és way, no mola. És millor ser Rambo i portar un cotxe que gambi força. És clar que aquesta història també té un final feliç. La «Ranci» es casa amb «geipiman» i es vesteixen amb «Cristiano dios».

Si algun dia d'aquesta veiem els Reis de l'Orient, no els hi parlem d'en Santa Claus ni del Pare Noël, ni d'altres d'aquesta espècie. Sapi-gueu que són competència. I dic jo, que si visiten tants hipers, de tant en tant no estaria gens malament que visitessin algun botiguer de poca monta si no és demanar massa. I no estaria de més que ens poguessin oferir el vostre Hara-Kiri a la Carretera de Barcelona. I si tot caminant alguna nit d'aquestes trobeu algun alt executiu, els hi podrieu recordar tot allò del camell i el forat de l'agulla, perquè quasi sempre els més rics tenen un gran esperit cristià.

La Santa Mare Església predica que hem de ser bons aquest Nadal. Que s'aturin les guerres, que el pinso del bestiar no tingui glendeterol, perquè amb tant de menjar aquests dies ens pot créixer el cap com un cabaç. També és molt bonic rebre felicitacions dels bancs, són tan amables! Tot és pau i felicitat. Menys que les dones somien amb el Papa, que se'ls hi apareix i els hi diu en polac: «Estàs pecant, has de procrear», que si per si no fos poc apareixer en somnis, encara surt al balcó de Sant Pere per dir: «Estimeu-vos... no cardeu amb preservatiu, som tots fills de Déu, rics i pobres...», i sobretot rics!

El més bonic del Nadal és quan la gent va al bosc a tallar un pi. Total, el camp és de tots, i perquè serveixen els arbres a la muntanya si queden tan galanxó al saló de casa. Potser és que no saben encara que també els fan de plàstic i duren més anys. I com que el petroli és barat i el fan pagar car, gràcies a l'excusa de Saddam Hussein els governs del món s'emplenen la butxaca. I amb tant malvessar energia amb bombetes a dojo, no et preocupis que les companyies elèctriques ja t'ho recorda-

ran i si no estàs content t'aguantes. Total els calés no te'ls tornaran pas. Faltaria més!! A falta de pagament: espelmes.

I després ve el gener i el febrer que, per sort, és el mes més curt de l'any. Després podem atepir-nos de futbol, encara que pel fanatisme no es puguin comptabilitzar els morts als camps de futbol. I això en diuen descarregar les neures de la llarga i dura setmana del treball!!

En aquestes dates tan entranyables la tele dona un resum de l'any. Podem recordar cada una de les seqüències viscudes pels polítics, i ens fan pensar amb la fruita. Perquè els polítics són com la fruita: quan és verda se l'ha de deixar madurar i després tallar-la, perquè sinó es podreix.

Segurament pot semblar dura aquesta crítica a la societat actual, però tot i que jo en formo part de la mateixa, penso que el vertader Nadal és aquell que perdura tot l'any i que ja n'hi ha prou de tiberis a tot drap i panxes enlaire mirant la finestreta de colors, que mentre fem tot això se'ns està acabant la vida.

No farem res més per canviar-la?

en Pir

